

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 108.520 van 27 juni 2002
in de zaak A. 84.225/VII-18.466.**

In zake : 1. Diederik DE COSTER,
2. Omer DE COSTER,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten X. D'HULST en D. VAN DE SIJPE,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Doorniksewijk 66

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaten G. MARTYN en P. DEJONCKHEERE,
kantoor houdende te AVELGEM,
Doorniksesteenweg 82.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Diederik en Omer DE COSTER op 20 mei 1999 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 25 februari 1999 “houdende wijziging van het besluit nr. 88-1/11.816 van 10 maart 1988 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen, waarbij aan de heer DE COSTER Omer te 8700 Tielt, Vrouwenboomstraat 28, de vergunning voor het verder exploiteren en uitbreiden van een varkenshouderij gevestigd te 8700 Tielt, Vrouwenboomstraat 28, gedeeltelijk werd toegestaan en gedeeltelijk werd geweigerd”;

Gelet op het arrest nr. 83.337 van 4 november 1999 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting, ingediend door eerste verzoeker;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 11 juni 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 19 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 mei 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat I. DE TANDT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur C. ADAMS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Eerste verzoeker baat na overname sedert minstens april 1993 een varkensbedrijf uit, gelegen te 8700 Tielt, Vrouwenboomstraat 28.

Voor dat bedrijf waren aanvankelijk de volgende vergunningen voorhanden :

- besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tielt van 23 juli 1971 voor de exploitatie van varkensstallen (zonder aantal) gedurende een termijn eindigend op 23 juli 1986;

- aktename geldend als vergunning door de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 16 juni 1978 voor 1.690 varkens gedurende een termijn eindigend op 23 juli 1986.

1.2. De vader van eerste verzoeker, Omer DE COSTER, vraagt in de loop van 1987 onder het ARAB-stelsel een exploitatievergunning klasse 1 aan om de bestaande varkensfokkerij met twee stallen voor samen 1.100 mestvarkens, een stal voor 150 zeugen en een stal voor 300 biggen verder te exploiteren en ze uit te breiden met vier stallen voor samen 550 mestvarkens, 100 zeugen en 250 biggen en met stookolieopslag van in totaal 18.500 liter.

Met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 10 maart 1988 wordt vergunning gegeven om de bestaande varkensfokkerij met twee stallen voor samen 1.100 mestvarkens, een stal voor 150 zeugen en een stal voor 300 biggen verder te exploiteren en ze uit te breiden met stookolie-opslag van in totaal 18.500 liter. De vergunning wordt geweigerd voor de uitbreiding met vier stallen, voor samen 550 mestvarkens, 100 zeugen en 250 biggen.

Omer DE COSTER tekent administratief beroep aan tegen het deputatiebesluit op 28 maart 1988.

Met een ministerieel besluit van 10 september 1990 wordt dit beroep ongegrond verklaard en wordt het deputatiebesluit van 10 maart 1988 bevestigd.

1.3. Op 28 december 1990 tekent Omer DE COSTER tegen het ministerieel besluit van 10 september 1990 én tegen het deputatiebesluit van 10 maart 1988 annulatieberoep aan bij de Raad van State.

Bij 's Raads arrest nr. 66.306 van 20 mei 1997 wordt het ministerieel besluit van 10 september 1990 vernietigd.

1.4. De beroepsprocedure wordt hernomen en de volgende adviezen worden uitgebracht :

- de afdeling preventieve en sociale gezondheidszorg op 14 november 1997 : ongunstig omdat de inrichting is gelegen in een al overbemeste streek;
- de afdeling stedenbouwkundige vergunningen op 2 december 1997 : gunstig want verenigbaar met de ter plaatse geldende planologische voorschriften;
- de Vlaamse Landmaatschappij op 11 december 1997 : ongunstig voor de gevraagde uitbreiding omwille van onverenigbaarheid met artikel 2bis, § 2,

2° en artikel 34, § 6, van het meststoffendecreet en met artikel 5.9.3.1., § 1, van Vlarem II;

- de afdeling milieuvergunningen op 9 april 1998 : gunstig voor het beroep.

1.5. Met het thans bestreden ministerieel besluit van 25 februari 1999 wordt het administratief beroep van Omer DE COSTER ongegrond verklaard en wordt het deputatiebesluit van 10 maart 1988 bevestigd.

Het bestreden besluit is in essentie gesteund op volgende overwegingen :

“(…)

Overwegende (dat) in totaal 1.250 varkens ouder dan 10 weken zijn vergund en de uitbreiding 650 varkens ouder dan 10 weken betreft, dus tot een totaal van 1.900 varkens ouder dan 10 weken, in een niet gesloten bedrijf van 250 zeugen en 1.650 mestvarkens;

Overwegende dat voor de uitbreiding dus 2 nieuwe stallen werden gevraagd en de verlenging van 2 bestaande stallen; dat 1 van de 2 stallen werd gebouwd en ook de 2 stallen nrs. 3 en 4 werden verlengd;

Overwegende dat derhalve momenteel teveel stalcapaciteit aanwezig is in vergelijking met het vergunde aantal dieren; dat het dus deels een regularisatie betreft; dat ondertussen een mededeling van verandering werd geakteerd zodat zeugen mogen gehouden worden in de nieuwe kraamstal 5; dat hierbij geen zeugen meer gevraagd werden in de oudere stal 7;

Overwegende dat voor wat deze inrichting betreft er voor het aanslagjaar 1993 op 15 maart 1993 aangifte werd gedaan bij de Mestbank; dat op deze aangifte dieren waren vermeld; dat ingevolge artikel 1.1.2. van titel II van het Vlarem deze inrichting dus een bestaande veeteeltinrichting is,

Overwegende dat uit het advies van de Vlaamse Landmaatschappij blijkt dat de som van de te vergunnen dieren op het niveau van het bedrijf waartoe deze inrichting behoort, zoals bepaald in artikel 2bis van het Mestdecreet, 1,27 bedraagt; dat ingevolge artikel 2bis, § 2, 2°, b), c) en e) van het Mestdecreet deze inrichting dus dient beschouwd te worden als inrichting die behoort tot een bedrijf dat niet in aanmerking kan komen voor notificatie als gezinsveeteeltbedrijf;

Overwegende dat volgens artikel 31 van het Meststoffendecreet aan bestaande veeteeltinrichtingen waarvoor vóór 1 september 1991 een uitbatingsvergunning conform de ARAB-reglementering werd aangevraagd en waarvoor nog geen definitieve beslissing werd genomen in laatste aanleg, de vergunning kan verleend worden in zover aan de wettelijke voorwaarden is voldaan; dat verder het aantal dieren waarvoor de vergunning wordt verleend niet groter mag zijn dan de aantallen bepaald in artikel 2bis, § 2, 2°, b), c) en e) van het Meststoffendecreet; dat tenslotte de te vergunnen produktie van dergelijke inrichtingen als vergund wordt beschouwd; dat, zoals hoger wordt aangehaald, deze aanvraag daar niet aan voldoet;

(…)”;

2. Het beroep, in zoverre het werd ingediend door Omer DE COSTER

Overwegende dat naar luid van artikel 17, § 4ter, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, ten aanzien van de verzoekende partij een vermoeden van afstand van geding geldt wanneer zij, nadat de vordering tot schorsing van een akte of een reglement is afgewezen, geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging indient binnen een termijn van dertig dagen die ingaat met de kennisgeving van het arrest;

Overwegende dat het arrest nr. 83.337 van 4 november 1999 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft verworpen;

Overwegende dat tweede verzoeker geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging heeft ingediend binnen de termijn van dertig dagen na kennisgeving van het arrest; dat te zijnen aanzien een vermoeden van afstand van het geding geldt;

3. De gegrondheid van het beroep, in zoverre het werd ingediend door Diederik DE COSTER

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord voor het eerst de schending aanvoert van de artikelen 23 en 25 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning doordat de bestreden beslissing werd genomen meer dan vijf maanden na de notificatie van het arrest nr. 66.306 van 20 mei 1997, houdende de vernietiging van het ministerieel besluit van 10 september 1990; dat verzoeker van oordeel is dat door de miskennen van evengenoemde bepalingen hij een stilzwijgende vergunning heeft verkregen;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij op 20 mei 1997 het arrest nr. 66.306 aan verzoeker verder heeft betekend met de mededeling dat de afhandeling van het administratief beroep zou worden hernomen; dat aldus verzoeker, die de exploitatie van het bedrijf heeft overgenomen, dat middel reeds in zijn verzoekschrift had kunnen aanvoeren; dat verzoeker in zijn laatste memorie ten onrechte doet gelden dat het in casu om een middel van openbare orde gaat; dat dienvolgens het middel onontvankelijk is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift als eerste middel aanvoert wat volgt : “schending van de wet - gebrek in de motivering - onwettigheid ten aanzien van de motieven - machtsoverschrijding”; dat hij dat middel als volgt ontwikkelt :

“Door de annulatie van het eerste Ministerieel Besluit van 10 september 1990 werd de Minister in de positie teruggebracht waarin hij verkeerde toen hij een eerste maal over het beroep heeft beschikt.

In de tijd gezien houdt dit in dat hij na de betekening van het vernietigingsarrest de zaak terug opneemt in de toestand waarin ze zich bevond na het indienen van het beroep dat bij de door het arrest vernietigde beslissing werd afgewezen. Dus in de toestand zoals ze bestond op 28 maart 1988.

Bijgevolg kon de Minister enkel uitspraak doen rekening houdende met de op dat ogenblik vigerende wettelijke bepalingen.

Het Decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen was op dat ogenblik nog niet in voege, a fortiori niet zoals het werd gewijzigd bij Decreet van 20 december 1995.

Het is dan ook onwettig dat de Minister zijn beslissing grondt op de interpretatie en toepassing van toen nog niet geldende bepalingen, in het bijzonder artikel 2bis en artikel 31 van dit Decreet. Enkel met de op 28.3.1988 van toepassing zijnde wettelijke bepalingen kon rekening gehouden worden.

De bestreden beslissing steunt dan ook op onjuiste en in rechte onaanvaardbare motieven.

Om die reden alleen al dient het bestreden besluit dus vernietigd te worden”;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord in essentie volgende repliek geeft :

- Volgens verzoeker zou het bestreden besluit, na de vernietiging van het ministerieel besluit van 10 september 1990, toepassing hebben moeten maken van de wetgeving zoals zij bestond op 28 maart 1988 (het ogenblik dat het administratief beroep werd ingesteld) en niet van de inmiddels vigerende wetgeving.

Het meststoffendecreet had volgens hem dus niet mogen worden toegepast.

- Het is niet duidelijk hoe de toepassing van het meststoffendecreet in het bestreden besluit “de wet” of “de motiveringsplicht” zou schenden of “machtsoverschrijding” zou vormen.

- Verzoeker lijkt de verwerende partij eerder een onwettige “retroactiviteit” te verwijten.

Hij trekt also een verkeerd gevolg uit de terugwerkende kracht van ‘s Raads vernietigingsarrest. De overheid wordt nl. “abstract” teruggeplaatst in de tijd, naar de staat van behandeling om terug als beroepsinstantie uitspraak te doen. Zij wordt niet “concreet” teruggeplaatst in 1988 noch in het wettelijke kader van 1988.

De vergunningverlenende overheid die na de vernietiging van een beslissing een nieuwe beslissing moet nemen, moet daarbij rekening houden met de wetgeving die geldt op het ogenblik van de nieuwe beslissing en eventuele inmiddels tot stand gekomen rechtsregels toepassen, zoals in casu de verbindende artikelen van het meststoffendecreet;

3.2.3. Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord verklaart te volharden; dat hij er op wijst dat het thans toepassen van een totaal andere wetgeving op een toestand waarin de overheid wordt teruggebracht na vernietiging en gedurende dewelke ze had moeten beslissen niet beantwoordt aan de vereiste van rechtszekerheid; dat hij eraan toevoegt dat “de arresten BOOGERTS en n.v. VOEDERS STRAGIER (...) eerder betrekking (hebben) op de onmiddellijke toepassing van nieuwe procedureregels (beroepstermijn) eerder dan de toepassing van wetgeving ten gronde”;

3.2.4. Overwegende dat de verwerende partij terecht doet gelden dat zij als orgaan van het actief bestuur ertoe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik waarop zij opnieuw uitspraak moet doen over het door verzoeker ingediende administratief beroep; dat zoniet zij contra legem zou handelen; dat daaraan geen afbreuk doet het gegeven dat het in casu gaat om een nieuwe beoordeling na een vernietigingsarrest door de Raad van State; dat het verzoeker vrijstaat, indien hij van oordeel is dat hij door de beslissing die door de Raad van State werd vernietigd in de uitoefening van zijn recht werd beknot, via de daartoe geëigende weg de sanctionering van die beknotting te vragen;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift als tweede middel aanvoert : “ondergeschikt : schending van de wet - schending van artikel 2bis en artikel 31 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen -

schending van de motiveringsplicht”; dat de uiteenzetting van het middel neerkomt op wat volgt :

- Het bestreden besluit schendt de motiveringsplicht door nergens aan te duiden waarom het bedrijf van verzoeker als een niet-gesloten inrichting wordt gekwalificeerd.

Volgens het meststoffendecreet is een gesloten varkenshouderij een inrichting waar uitsluitend de in de inrichting geboren biggen afgemest worden. Uit niets blijkt dat de inrichting van verzoeker daaraan niet voldoet.

Dit is van belang omdat het decreet andere quota hanteert naargelang het een gesloten varkenshouderij betreft of niet (eerste onderdeel).

- Artikel 31 van het meststoffendecreet bepaalt dat aan inrichtingen die vóór 1 september 1991 een uitbatingvergunning hebben gevraagd maar ze nog niet hebben gekregen, een vergunning kan worden gegeven als het aantal te vergunnen dieren niet groter is dan de aantallen bepaald in artikel 2bis, § 2, b), c) en e). Volgens het bestreden besluit is dit aantal overschreden.

- Als het om een niet-gesloten bedrijf zou gaan, heeft de aanvraag betrekking op 1.900 te vergunnen varkens ouder dan tien weken. Artikel 2bis, § 2, 2°, b), van het meststoffendecreet legt een maximale veebezetting op van 1.500 varkens ouder dan tien weken.

- Als het om een gesloten bedrijf gaat, heeft de aanvraag betrekking op 250 zeugen en bijhorende mestvarkens. Artikel 2bis, § 2, 2°, b), legt een maximum op van 200 zeugen en bijhorende mestvarkens.

Het bestreden besluit houdt echter geen rekening met de overgangsbepaling van artikel 2bis, § 2, d), van het meststoffendecreet, die geldt tot 31 december 1999 en volgens dewelke aan de voorwaarde van maximale veebezetting wordt geacht te zijn voldaan indien de veebezetting in de aangifte 1995 kleiner was dan 1,5 maal de hierboven vermelde grenzen en ze intussen niet is toegenomen.

Voor een niet-gesloten bedrijf wordt aan die voorwaarde dus voldaan als de aanvraag een totaal van 2.250 varkens ouder dan tien weken niet overschrijdt, voor een gesloten bedrijf als de aanvraag een totaal van 300 zeugen en bijhorende mestvarkens niet overschrijdt.

De aanvraag van verzoeker valt binnen de perken van de overgangsmaatregel. Door deze buiten toepassing te laten heeft het bestreden besluit de betreffende bepalingen geschonden en een onwettige beslissing genomen. Minstens heeft het de toepassing van de overgangsmaatregel niet onderzocht en werd alzo een onjuist en gebrekkig gemotiveerde beslissing genomen (tweede onderdeel);

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord volgende repliek geeft :

- Volgens verzoeker zou onvoldoende gemotiveerd worden waarom het kwestieuze bedrijf niet als een gesloten varkenshouderij wordt beschouwd.

De overheid hoeft niet ieder gehanteerd juridisch begrip uit te leggen. Het begrip “gesloten varkenshouderij” is gedefinieerd in artikel 2, 37° van het meststoffendecreet en in artikel 1.1.2 van Vlarem II, waar ook nog wordt bepaald dat het aantal zeugen 1/9 tot 1/8 bedraagt van het totaal aantal varkens dat in de inrichting mag worden gehouden.

Volgens het bestreden besluit zou de uitbreiding resulteren in een niet-gesloten varkenshouderij van 1.900 varkens ouder dan tien weken, te weten 250 zeugen en 1.650 mestvarkens. Om als “gesloten” te kunnen worden beschouwd zou er slechts 1/9 tot 1/8 van 1.900 dieren of 211 à 237 zeugen mogen zijn.

Zelfs als het een gesloten bedrijf zou zijn, zou de uitbreiding overigens nog niet kunnen worden toegestaan op grond van de overwegingen op p. 6 van het bestreden besluit (eerste onderdeel).

- Verder zou het bestreden besluit ten onrechte artikel 2bis, § 2, 2°, d), van het meststoffendecreet buiten toepassing hebben gelaten, minstens niet hebben onderzocht of deze bepaling kon worden toegepast.

Artikel 2bis, § 2, 2°, d), is niet toegepast en kon, noch mocht worden toegepast.

Artikel 2bis, § 2, 2°, bepaalt de voorwaarden van een notificatie als gezinsveeteeltbedrijf m.b.t. de veebezetting. Hierbij betreffen de litterae b), c) en e) respectievelijk twee principes en één afwijking, terwijl d) een overgangsmaatregel omschrijft.

Artikel 31 van het decreet van 20 december 1995 bepaalt iets anders, namelijk de maximale aantallen dieren voor bestaande veeteeltinrichtingen waarvoor vóór 1 september 1991 een uitbatingsvergunning werd gevraagd. Het verwijst daartoe wel naar artikel 2bis, § 2, 2°, b), c) en e), doch niet naar d) (tweede onderdeel);

3.3.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord in essentie nog doet gelden wat volgt :

- Uit geen enkele wettelijke of reglementaire akte blijkt dat het aantal zeugen slechts 1/9 tot 1/8 mag bedragen van het totale aantal varkens om als “gesloten” inrichting te worden beschouwd.

Dat standpunt zou wel door de overheid worden gehanteerd, doch dit met betrekking tot de afstandsregels in het vergunningsstelsel. Voor de toepassing en de interpretatie van de meststoffenwetgeving zou de praktijk er eerder in bestaan als “gesloten” te beschouwen wanneer het aantal zeugen 1/12 tot 1/6 van het totaal aantal varkens bedraagt. Met 1/7,6 voldoet de aanvraag daaraan.

Verzoeker volhardt erin dat de overgangsmaatregel van artikel 2bis, § 2, 2°, d), niet kan worden uitgesloten voor aanvragen van vóór 1 september 1991.

De gezinsveeteeltbedrijven in het algemeen genieten van deze meer soepele overgangsmaatregel en het valt niet in te zien waarom bestaande inrichtingen onder het oude vergunningsregime daarvan zouden worden uitgesloten. Het was immers de bedoeling de vergunning in ieder geval te geven wanneer het te vergunnen aantal dieren binnen het maximum aantal dieren van een gezinsveeteeltbedrijf valt;

3.4.1. Overwegende dat artikel 2bis, § 2, 2°, b), van het decreet van 20 december 1995 tot wijziging van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen bepaalt dat voor de notificatie als gezinsveeteeltbedrijf wat de veebezetting betreft, dient te zijn voldaan aan volgende voorwaarden :

“(…)

b. het aantal vergunde dieren op het bedrijf is voor elk van de hierna vermelde dieren op geen enkel ogenblik hoger dan

- in de varkenssector : een gesloten varkenshouderij met 200 zeugen en de bijhorende mestvarkens; of een niet-gesloten varkenshouderij met 1.500 varkens ouder dan 10 weken.

(…)”;

dat, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift zelf stelt, de in het geding zijnde vergunningsaanvraag in geval van een niet-gesloten bedrijf betrekking heeft op 1.900 varkens en in geval van een gesloten bedrijf op 250 zeugen; dat aldus zowel in geval van een niet-gesloten als van een gesloten varkenshouderij de in artikel 2bis, § 2, 2°, b), vooropgestelde maxima zijn overschreden; dat dienvolgens de vraag of de kwalificatie in het bestreden besluit van verzoekers bedrijf als niet-gesloten bedrijf terecht of ten onrechte is gebeurd, in casu niet relevant is; dat verzoeker dan ook geen belang heeft bij het eerste onderdeel van het tweede middel;

3.4.2 Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat artikel 31 van voornoemd decreet van 20 december 1995 luidt als volgt :

“Aan de bestaande veeteeltinrichtingen, zoals bepaald in artikel 2, 7° van onderhavig decreet, en aan de bestaande landbouwinrichtingen waarvoor vóór 1 september 1991 een uitbatingsvergunning conform de ARAB-reglementering werd aangevraagd en waarvoor nog geen definitieve beslissing werd genomen in laatste aanleg, kan de vergunning worden verleend in zover aan de wettelijke voorwaarden is voldaan. Het aantal dieren waarvoor de vergunning wordt verleend mag niet groter zijn dan de aantallen bepaald in artikel 2bis, § 2, 2°, b), c) en e) van dit decreet. De te vergunnen productie van dergelijke inrichtingen wordt voor de toepassing van dit decreet als vergund beschouwd”;

dat, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, evengenoemde overgangsbepaling enkel verwijst naar artikel 2bis, § 2, 2°, b), c) en e) en dus niet naar littera d) naar luid waarvan bij wijze van overgangsmaatregel tot 31 december 1999 in afwijking van de bepalingen van b) en c) aan de voorwaarde met betrekking tot de maximale veebezetting geacht wordt te zijn voldaan indien de veebezetting van de aangifte van 1995 kleiner was dan 1,5 maal de in b) vermelde maxima of kleiner dan anderhalf, volgens de berekening vermeld in c), en ondertussen niet is toegenomen; dat het de vergunningverlenende overheid niet toekomt eigenmachtig de decretale uitzonderingsmaatregel uit te breiden door verwijzing naar littera d); dat dienvolgens het tweede onderdeel van het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen in hoofde van eerste verzoeker.

Artikel 2.

De afstand van het geding wordt vastgesteld in hoofde van tweede verzoeker.

Artikel 3

De kosten van de vordering tot schorsing, ingediend door eerste verzoeker, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van eerste verzoeker.

De kosten van de vordering tot schorsing, ingediend door tweede verzoeker, bepaald op 173,53 euro, komen laste van tweede verzoeker.

De kosten van het annulatieberoep, ingediend door eerste verzoeker, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van eerste verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig juni tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.